

El Paraíso del Burro...

In 2007 heb ik Marleen Verhoef al eens ontmoet op haar boerderijtje in het Friese Ter Idzard. Marleen, net gestopt als docent op het AOC Terra te Meppel, was van plan een ezelopvang in Spanje te gaan beginnen. De gepensioneerde stond op het punt van vertrekken, kinderen, kleinkinderen, een moeder van 95, Merle – de pony van 38- en de twee stokoude ezels Nora en Tony achterlatend. Niets van dit alles kon haar meer tegenhouden. Nu, bijna 10 jaar later, is haar plan meer dan werkelijkheid geworden en lopen er 37 dieren rond in het ‘ Paraíso del Burro’ ofwel het ezelparadijs.

Een mysterieuze Ansichtkaart van twee ezels onder een lindeboom op het toilet van het huis in Ter Idzard is eigenlijk het begin geweest van een grote ommezwaai in het leven van Marleen. Ze vond haar leven tot op dat moment niet erg avontuurlijk en besloot het 180° om te gooien en afgedankte ezels op te gaan vangen in het noorden van Spanje. “Ik kende de ezels – met hun wat droevige aureool – niet goed, maar wilde ze graag leren kennen. Ik wist op een gegeven moment zeker dat ik een ezelopvang wilde beginnen, maar had nog geen idee hoe.”

De ‘Stichting tot steun Ezelopvang Noord-Spanje’ werd opgericht en twee studenten van de hogeschool Van Hall Larenstein deden een haalbaarheidsonderzoek.

De wandelvakanties in het Noorden van Spanje – daar waar ze ’s morgens vroeg voor het eerste een ezel hoorde balken- hadden grote indruk op haar gemaakt. Daar zou de ezelopvang moeten komen. Samen met goede vriend Leo is ze elke schoolvakantie naar Spanje gegaan op zoek naar een geschikte locatie. Het liefst zag ze de opvang langs de pelgrimsroute naar Santiago de Compostella, dan zou ze naast de ezels nog een eenvoudige B&B kunnen beginnen.

ofwel het ezelparadijs

Verder, in verband met de elektromagnetische velden, geen plek onder hoogspanningsmasten, goed bereikbaar met de auto, geen problemen met de watervoorziening en een juiste ligging ten opzichte van de zon.

Het was best lastig maar uiteindelijk vonden Leo en Marleen een stuk grond van acht hectare vlakbij het dorpje Arobes in de provincie Asturië vlakbij de Picos de Europa en de golf van Biskaje in het noorden van Spanje.

De eerste stappen

In augustus 2007 vertrekt Marleen, samen met goede vriend Leo, definitief richting Arobes. Een eerste vrijwilliger, die zich spontaan had aangemeld, kon gelijk mee. Het begin was een aardige beproeving en een totale verandering in het leven van Marleen: het comfortabele huis in Ter Idzard achterlaten, je baan opgeven en daarvoor in de plaats een verwaarloosde woning met half ingestorte stallen betrekken op een doodstille plek midden in de natuur.

Het avontuur kon beginnen en bestond de eerste tijd uit 'regelen'. Alle papieren moesten in orde worden gemaakt. Al snel bleek de gedachte eigenaar van het terrein niet de werkelijke eigenaar te zijn. Met de nodige moeite kon dit worden rechtgetrokken.

Ezels van alle kanten

Zodra de basisvoorzieningen waren geregeld, werden al snel de eerste ezels naar het ezelparadijs gehaald. Vaak ezels die na jaren van zwaar werk door gebreken of ziekte te zwak waren om nog arbeid te verrichten. Vaak eindigen die dieren in een donkere stal waar amper naar ze om wordt gekeken. Soms dreigt een ezel zijn eigenaar te overleven en wordt door de familie gezocht naar een plek waar het dier zijn oude dag kan slijten.

Maar ook is daar ezel Xena, al in haar eerste levensjaar drachtig, met het vooruitzicht de komende zes jaar zes veulens te krijgen, voordat ze uitgewoond naar de slager zou worden gebracht. Xena heeft in het ezelparadijs haar eerste en laatste veulen gekregen. Zo nu en dan komt er een ezel het paradijs via een hele andere weg binnen lopen. Zoals de nog jonge Rocco, die op wonderlijke wijze via een loterij in een kroeg in handen kwam van Rocio, een Madrileense vrouw. In een lokale pub werd een loterij gehouden met als hoofdprijs een ezelveulen van drie maanden oud. Het was de bedoeling dat deze hoofdprijs als delicatessie in de pan van de winnaar zou belanden. Rocio kon het niet geloven en kocht alle overgebleven loten en won het arme diertje. Via internet kwam ze 'El Paraíso del Burro' op het spoor waar het veulentje van nog geen vier maanden kon worden ondergebracht. De kleine, moederloze, Rocio vond aansluiting bij Rosie, een ezelin die de taak als pleegmoeder op zich heeft genomen. Ze zijn sindsdien onafscheidelijk en altijd bij elkaar. ➤

Stichting tot steun Ezelopvang Noord-Spanje

Naast een Nederlandse Stichting tot steun Ezelopvang Noord-Spanje is er nu ook een Spaanse 'Asociación Protectora de El Paraíso del Burro'. Beide instellingen zetten zich in om de opvang waar mogelijk te ondersteunen. Doel van beide stichtingen is om verwaarloosde, mishandelde of niet langer gewenste ezels een dierwaardig bestaan te geven en onnodige slacht of euthanasie te voorkomen. Daarnaast hebben de instellingen als doel het verlenen van hulp aan ezels die de noodzakelijke verzorging ontberen en het bieden van informatie en adviezen over de verzorging van ezels. Wil je meer weten, ga dan naar www.paraisodelburro.com

Vrijwilligers

In eerste instantie was het niet direct de opzet van Marleen om structureel met vrijwilligers te gaan werken, maar al vanaf de eerste dag in 2007 zijn er vrijwilligers die haar met raad en daad bijstaan in het vele werk wat er gedaan moet worden.

“De vaak nog jonge mensen komen vanuit de hele wereld en melden zich via de website van ‘workaway.info’ aan. Alle vrijwilligers komen met eigen ideeën en karakters naar Arobes. Het is soms een hele uitdaging om al die verschillende mensen te respecteren voor wat en hoe ze zijn, maar het is ook een bonus als je ziet hoe bewust en verantwoordelijk de vrijwilligers zich gedragen”, zegt Marleen.

Van kwart voor acht tot negen uur wordt er van de vrijwilligers verwacht dat ze de dieren voeren en verzorgen. Daarna is er een ontbijt waar de groep de taken voor die dag verdeelt. Er is genoeg te doen: stallen uitmesten, in de moestuin werken, bouwen, schilderen, klussen enz. enz. Om half twaalf is er pauze en om een uur of twee een uitgebreide maaltijd. Daarna hebben de vrijwilligers vrijaf en kunnen ze hun eigen gang gaan.

Rebecca, een vrijwilliger uit Nederland, heeft na haar studie een tijd gewerkt met jong dementerenden. Het werk vond ze erg leuk maar ook erg zwaar. “Vooral het computer- en papierwerk namen veel tijd in beslag en ik merkte dat ik het werk en de problemen mee naar huis nam. Ik ben nogal avontuurlijk aangelegd en besloot er vier weken tussenuit te knippen. Dat beviel me zo goed dat ik er nog een weekje bij aanplakte, het zijn inmiddels elf maanden geworden”.

Rebecca heeft onder andere de moestuin nieuw leven in geblazen, wat het ezelparadijs weer wat dichterbij brengt bij één van de uiteindelijke doelen om zo veel mogelijk zelfvoorzienend te leven.

Wensen voor de toekomst

Er zijn altijd nog wensen om het ezelparadijs te vervolmaken. Gelukkig zijn er dankzij de donaties en fondsenwerf-acties nu voldoende middelen beschikbaar om een klein trekkertje te kunnen aanschaffen. Dat zal het zware werk erg vergemakkelijken. Verder zou het mooi zijn om nog een paar kamers voor de vrijwilligers te bouwen en een grotere opslag voor het voer, hooi en stro. Veel meer heeft Marleen niet te wensen. Hoe lang ze dit nog gaat volhouden? “Nog een jaar of tien en dan koop ik een camper om rond te gaan trekken door Europa”. Bijzonder als je dik in de 80 bent.

Tekst en fotografie: Jan Smit/dierenbeeldbank

Ook vrijwilligerswerk doen bij het ezelparadijs?

De meeste vrijwilligers die zich aanmelden bij Marleen komen via de website www.workaway.info. Op dit platform kun je naast vele andere plekken ‘El Paraíso del Burro’ vinden. Je werkt vijf dagen in de week, vijf uur per dag in ruil voor kost en inwoning. Bij de referenties kun je lezen wat de ervaringen van de vrijwilligers zijn geweest. Uit de reacties valt op te maken dat het verblijf in Arobes iedereen zeer goed is bevallen.

‘Niets blijft’

.. heet het prachtige nummer van Angela Groothuizen, dat gaat over verandering.

Het bezorgde me altijd al kippenvel. Toch maakte het niet eerder zoveel indruk als nu.

Verandering is nooit mijn sterkste kant geweest. Liever hou ik alles bij het oude. Of ik pas de huidige situatie een beetje aan.

Want verandering zorgt voor onrust, gedoe, stress. Veel stress.

Mijn haflinger Flint lijkt er hetzelfde over te denken. Ook hij gedijt het beste bij regelmaat en gewenning.

Toch werkt dat soms ook andersom; dat enge huis verderop wordt niet minder spannend, al komen we er nog zo vaak langs.

Onwillekeurig ben ik het natuurlijk zelf die hem conditioneert op bepaalde gedragingen. Al is het maar met een minuscule verandering in mijn ademhaling, omdat dat enge huis nadert.

Loslaten is het enige dat helpt om oude patronen te doorbreken. Een andere koers, een ander karrenspoor gaan volgen.

Letterlijk, in ons geval..

Na tien jaar is het tijd voor een radicale stap: kappen.. met het werk dat ik hier dagelijks verzet tussen de paarden. En verhuizen naar een andere plek, waar de lasten en lusten meer in verhouding zijn.

Het afgelopen jaar heb ik mijn kop bijna letterlijk in de modder gestoken, om deze conclusie maar niet te hoeven trekken.. De rek is eruit. Het is tijd voor wat nieuws.

“Wie weet wat het brengt”, zeggen ze. Ik probeer mezelf voor te houden dat het inderdaad ergens goed voor zal zijn.

Maar wat doe ik hem aan, die arme Flinteman..

Van hem hoeft het niet. Hij wil niet weg. Hij heeft het hier prima naar zijn zin..

Maar Flint zal moeten volgen, zolang hij van mij is. Voor hem wordt besloten.

Met pijn in mijn hart zie ik hem staan, wetende dat het einde hier ook voor hem in zicht is..

Zou hij het weten? Voelen?

Met een omgeklapt achtervoetje staat hij ogenschijnlijk zorgeloos te soezen in het herfstzonnetje..

Laat het los Juudje. En leef, net als Flint, in het hier en nu. Niets blijft. Alles stroomt.

’t Kom reg.

‘Judith van der Steeg (1978) is woonachtig in het Drentse Oosterhesselen en brengt menig uur door op een kleinschalig manegebedrijfje in Gees.’